

Bogdán László

Borka

*Borkának hívták. Lehetett vagy hetven kiló.
Azt sem lehetett megállapítani, hogy milyen fajta,
de ő volt a falkavezér, ez biztos. Mielőtt
figyelmeztették volna,
hogy ne érjen hozzá, évek óta nem érintette meg
élő ember, már meg is simogatta a fejét.
Két kockacukor és a barátság megkötetett.
Nyögve, kéjesen eltorzuló poszával tűrte, hogy
Vakargassam a füle tövét és úgy nézett rám, ahogyan
Szerelmeim a mézeshetekben. Föltétlen bizalommal.
A falka /hetven-nyolcvan dög/ félköralakban fogtak
körül,
Elkísértek az ex-KGB üdülő illemhelyére is. A
nemzetközi
költőtálalkozó résztvevői irigyen bámészkodtak az
ablakokból,
ők vederben végezték szükségüket, mert nem állottak
Borka védelme alatt. Hát ennyit az egyenlőségről!*

2003. május 30.

Az ötszögletű szoba

– Kavafisz első szerelmére gondol

*Szerette. Pénze nem volt. Így kellett lennie.
Elváltak és elforgott néhány körhinta év.
Szédülten bolyongott. Vadonban. Sivatagban.
Jöttek még hírek róla. De már nem érdekelték.
Mesélték, egyre szebb lesz. Hogy hízott is pár kilót.
Hogy milyen elegáns lett. Öltözteti a másikat.
Megtanulta vezetni piros sportkocsiját.
Verset nem mond. Nem is fest. A társaság központja.*

*Hogy néha még fölnevet, de legtöbbször komor.
Hogy a teliholdat nézgei elvesztem.
Hogy templomokba járkal. Nincs kedve semmihez.
Hogy megunta életét. Lehet, hogy meg is nőszül?
Talán megkereshetné. Meg is vigasztalhatná.
Szerelmük színterén az ötszögletű szobában.*

2003. június 1.

A tükörlidérc I.

Ferenczes Istvának

*Ellebegnek a szép poéziák, valamerre Istenmezeje felé,
elsüllyednek bennünk végérvényesen, elátkozott hajók.
Furcsa, hogy tegnap még éreztük jelenlétüket s azóta
már
lidércfényként pulzálnak az erdélyi mocsár felett.
Elhagyott szeretőink szemében lobbanhatnának fel,
gúnyosan mutató fityiszt: „Ezt neked!...”
de mire utánuk kaphatnánk (mégis lenne még mit
megbeszélni,
nem végeztük el dolgunkat, félig sem, még nem lehet
vége!) gúnyosan vihogva tűnnek el. Voltak? Nincsenek?
Lidércként alakoskodnak. Ott okvetetlenkednek az
ablaküvegen,
tükörből lesik mikor villan meg kezünkben a beretva,
hogy megzavarjanak – gonosz manók! – hátha megvágjuk
magunk.
Szeretik a vért! Szerencse, hogy 23 esztendeje nem
beretválószunk, de akkor is, megalázó, hogy annyit se
mondanak: „agyó, agyó!...”*

2003. június 18.

Találkozás /VI./

jégcsap kisasszony –

*„Jó lenne élni veled! Megöregedni veled!
Jó lenne beléd halni. Hiányod átjár!
Azt álmodtam Mercedesz vagyok, piros Mercedesz.
Bennem ültél. Remegtél, mintha fáznál.”
„Honnan tudod, hogy fázom? Benned ülve is fázom.
Vacogányi Vacognak. Didergőkének,
Fagyos pityókának, jégcsapnak csúfoltak,
Hókirálykisasszonynak, fagyaltnönek.”
„Ringasd el magad. Én is ringatlak. Megmelegítlek.”
„Tudnál szeretni? Ki vagy?” „Kártyában makk ász. A
végzet!”
Csend lesz azután. Csak a tű karcol. A lemez lejár.
Nevét se tudja. Utcán szedte fel. Éldeleg. Kivár.
Csatakosan, feszülten, ólmos hajnali fényben,
Örökké öt öleli ma is. Vadul időtlen.*

2003. július 5.

A vistai asszonyok

– vonaton,nyolcvanas évek –

*19 nulla 4 perckor indul a Gara de Nordról. A vistai
asszonyok
már a kupékban ülnek. Integtetnek a vistai asszonyok.
„Vino domnu Loti! Tinem locul!” – kiabálnak a vistai
asszonyok.
Három és fél órát velük utazom. Pálinkával kínálnak a
vistai asszonyok.
„Lesz-e olyan idő, amikor Vistán is lesz kenyér?” –
kérdezik konokul a vistai asszonyok.
Zsákjaikat mutogatják büszkén a vistai asszonyok.
Zsákjaikban húsz-huszonöt fekete kenyér. A vistai
asszonyok
hétfőn reggel érkeznek Bukarestbe. A vistai asszonyok*

*hétfőn egész nap a városban kóvályognak. A vistai asszonyok
hétfő éjszaka az állomáson, a padon alszanak. A vistai asszonyok
semmi más nem vásárolnak csak kenyeret. A vistai asszonyok
ötszáz kilométert utaznak húsz fekete kenyérért. A vistai asszonyok
kedden is, délután hatig üzletről üzletre járnak. A vistai asszonyok
kirakják a vistai mezőn a nagy, fekete kenyereket. És boldogok*

2003. augusztus 30.

Katonazenészek az erdőben

Bódy Gábor: Amerikai anziksz

*Hull a levél, hull, körülfoznak a haldokló erdő
árnyai. Titkok közé vész az elveszett haza.
Csak néha sajog még, mint régi csontsebek és ilyenkor
emlékezel egy női arcra, egy házra, a Dunára. Vonulnak
mályvaszín egyenruhás katonazenészek. Nagy égi kertek
lombja hervadoz, de a trombitások nem is figyelnek,
vereslik a kürtösök arca, hetykén jár a dobosok
kezeiben
a dobverő. Vezényli a délutánt. Megremegnek a bokrok,
az évszázados fák, mint vétkező hölgyek. Vonul
a katonazenekar és te azon töprengesz, kortyolva
boros-
flaskádból, hogy helyesen döntöttél-e amikor,
kiszakadva
bezáruló sorsod csapdáiból, ide jöttél?!? Tűnik
Branyiszkó,
Világos, szétesnek a szevasztopoli sáncok s nem marad
más
csak a trombitaszóló és a tisztáson ott vár az
óriáskerék.*

2004. február 19.